

Остао је упамћен по чојству и јунаштву, по заклетви коју је дао отаџбини и себи. „Једанпут људи дају реч, она остаје или се погази. Ја сам дао реч да ћу да браним ову земљу ако јој буде тешко!” – тако је говорио мајор Милан Тепић. Пре тридесет година одржао је реч и, бранећи своју земљу, дао живот.

Милан Тепић је рођен 26. јануара 1957. у месту Комленац, код Босанске Дубице. Основну школу и гимназију завршио је у родном селу у Босанској Дубици, а 1975. године уписао је Војнотехничку академију у Загребу. Након завршетка академије, 1980. године добио је чин поручника и прву службу у гарнизону у Славонској Пожеги, где се налазила ауто-јединица. У вараждински гарнизон, где се налазила механизована бригада, премештен је 1986. године. Као вредан и одговоран официр ванредно је 22. децембра 1990. године унапређен у чин мајора.

Маја 1991. године, у време првих оружаних сукоба у Хрватској, премештен је у гарнизон у Бјеловару, чије су јединице, под командом пуковника Рајка Ковачевића, биле размештене на неколико локација. Почетком септембра 1991. године преузео је дежурство у складушту „Барутана” у шуми Беденик, северозападно од Бјеловара, где се налазила велика количина наоружања и минско-експлозивних средстава. Након блокаде бјеловарске касарне и других војних објеката, као и серије мањих инцидената, 29. септембра 1991. припадници Збора народне гарде Хрватске војске извршили су напад на војно складиште у коме се налазио мајор Тепић. Група опкољених војника која је обезбеђивала складиште пружила је тада одлучан отпор, а када је постало јасно да се складиште више не може одбранити, мајор Тепић је наредио својим војницима да

Поводом Дана војних ветерана

ХЕРОЈИ СУ ДЕО НАС

Пре тридесет година, у освит ратних сукоба и разбијања Југославије, тројица хероја, одважних бранилаца државе којој су се обавезали на одбрану, пали су као жртве хрватских сецесиониста. Мајор Милан Тепић, војник Стојадин Мирковић и потпоручник Борко Никитовић остали су да попут светионика осветљавају пут свим борцима за слободу.

Пише Марија ПОПОВИЋ

**Милан
Тепић**

**Стојадин
Мирковић**

**Борко
Никитовић**

За јуначки подвиг и свесно жртвовање Председништво СФРЈ је 19. новембра 1991. године Милана Тепића одликовало Орденом народног хероја, што га чини последњим народним херојем Југославије. Народна скупштина Републике Српске је у знак поштовања 25. априла 1993. установила медаљу мајора Милана Тепића.

напусте „Барутану” како би могао да активира детонатор и уништи складиште муниције.

Поручио им је тада да неће дозволити да противник освоји складиште и тако дође у посед огромне количине експлозива. „Можете замислити каква би то трагедија била за наш народ”, рекао им је и додао: „Хоћу двије ствари да урадим уз вашу помоћ: да усташама не дам Беденик и да ви останете живи. Нека неко од вас сачува овај мој ратни дневник. Вољно и збогом, јунаци моји!”

СТОПАМА ВОЈВОДЕ СИНЂЕЛИЋА

Ову наредбу одбио је једино војник Стојадин Мирковић, који је наставио да дејствује из свог транспортера, након чега је био смртно погођен. Након Мирковићеве погибије, када се уверио да су остали војници на безбедном месту, мајор Тепић активирао је детонатор и уследила је јака експлозија. Поред Тепића у експлозији је погинуло и 11 хрватских бораца, који су се у току напада превише приближили огради складишта.

За тај јуначки подвиг и свесно жртвовање Председништво СФРЈ га је 19. новембра 1991. године одликовало Орденом народног хероја, што га чини последњим народним херојем Југославије. Народна скупштина Републике Српске је у знак поштовања према Милану Тепићу 25. априла 1993. установила медаљу мајора Милана Тепића, која се додељује за личну храброст у борби за слободу земље, где је исказан висок степен самопожртвовања. Одлуком Скупштине Града Београда 1992. године дотадашња Улица Стјепана Радића на Дедињу, у близини болнице „Др Драгиша Мишовић”, понела је име Улица народног хероја Милана Тепића, где је неколико година касније подигнута спомен-плоча са бронзаним ликом Милана Тепића. На платоу, преко пута уласка у ову улицу, 29. >

Спомен-биста
мајору Милану
Тепићу у Београду

Спомен-табла
Борку Никитовићу у
Узићима код Пожеге

септембра 2017. откривен му је споменик. Његово име осим у Београду носе и улице у Бањој Луци, Источном Сарајеву, Нишу, Бачкој Паланци, Бешки, Инђији, Кули, Новом Саду, Оџацима, Пироту, Смедереву, Сомбору, Сремској Митровици, Темерину, Вршцу, Зрењанину и бројним другим српским градовима. У жељи да сачува сећање на свог некадашњег житеља, Скупштина општине Козарска Дубица донела је одлуку да се 29. септембар обележава као Дан сећања на мајора Милана Тепића, а 2007. године му је постхумно доделила Златни грб општине, који је уручен његовом сину Александру.

У склопу државног програма обележавања годишњица историјских догађаја ослободилачких ратова Србије мајору Тепићу се сваке године одаје пошта полагањем венаца државних делегација на споменик подигнут у Београду, уз све припадајуће почести.

ОЧИ У ОЧИ СА НЕПРИЈАТЕЉЕМ

Војник Стојадин Мирковић рођен је 14. јануара 1972. у селу Горње Лесковице, општина Ваљево, одакле је после регрутације отишао 28. децембра

1990. на редовно служење војног рока у Бању Луку. После завршене обуке за возача војног транспортера прекомандован је у гарнизон Бјеловар, у централно складиште борбених средстава у селу Беденик код Нове Раче. После напада хрватских паравојних формација одбио је да изврши наредбу мајора Милана Тепића и повуче се из опкољеног складишта, настављајући да пружа отпор све док и сам није страдао од зоме која је погодила његов транспортер.

Његови посмртни остаци су после четири године допремљени из Хрватске и 18. јула 1995. сахрањени уз војне почести у родном селу. Њему у част у дворишту ОШ „Милош Марковић” у Горњим Лесковицама откривена је биста, док му је за херојско дело постхумно додељено највеће градско признање „Септембарска повеља” и Орден за заслуге у области одбране и безбедности првог степена.

Ради чувања успомене на погинуле припаднике Војске Србије, припадници Центра за обуку из Ваљева сваке године обилазе породицу Мирковић и Стојадинов гроб и полажу венце крај бисте која је подигнута у његову част.

Успомену на храброг војника Стојадина Мирковића, поред припадника Војске Србије, чувају његова мајка Анка и брат Добривоје.

ОТАЏБИНА СЕ БРАНИ СРЦЕМ

Борко Никитовић био је јединствен у сваком погледу. Најбољи ученик Војне гимназије, питомац Војне академије за пример, најбољи у класи са просеком 10,00, а поред тога људина, одважан, одан, храбар, одлучан. Током једног предавања на тему „Према коме гајите највећу љубав”, док су други без размишљања помињали оца, мајку, брата, сестру, он је поносно, пуног срца, изговорио: „Ја, друже професоре, највише волим отаџбину!”

Борко Никитовић рођен је у Пожеги 9. јула 1968. године. Основну школу завршио је у Пожеги као најбољи ученик. Потом уписује Војну гимназију, где наставља да ниже успехе, а након тога и Војну академију, коју завршава 1991. године као први у рангу са просечном оценом 10,00.

Бранећи оно што је највише волео, своју отаџбину, 16. октобра 1991. потпоручник Никитовић положио је свој млади живот у Вуковару као припадник Гардијске бригаде. Указом пред-

седника СР Југославије постхумно је одликован Орденом за храброст.

Од 2015. године једна од улица у Пожеги носи његово име, а на иницијативу Српске православне цркве и почившег патријарха Павла 1993. године, у сарадњи са Војском Србије и Универзитетом у Београду, основан је добротворни фонд који носи име Борка Никитовића и који се финансира средствима оснивача и других донатора, међу којима се посебно истиче Боркова мајка Зора Никитовић.

Фонд награђује ученике и студенте школа које је Борко прошао на свом животном путу, ОШ „Петар Лаковић” у Пожеги, Војне гимназије, Војне академије, Београдског универзитета и Богословског факултета.

Борко је испунио свој последњи задатак на коме је дао највредније што има – свој живот.¹

Рад Анђеле Црнић,
8. разред ОШ „Раде
Кончар” из Београда,
освојио је прву награду
на конкурс „Наш војник
– наш херој” у области
ликовне културе за узраст
од петог до осмог разреда

КОНКУРС – НАШ ВОЈНИК, НАШ ХЕРОЈ

Ради промоције војног позива и патриотске свести међу ученицима основних школа Министарство одбране и Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије организовали су Наградни конкурс „Наш војник – наш херој” у четири такмичарске категорије. Из српског језика и књижевности вредновани су литерарни, прозни или поетски радови, из ликовне и музичке уметности оцењивани су ликовни радови у техници по избору, односно песма или композиција, а у области технике и технологије била је предвиђена израда макете или видео-клипа у трајању до три минута.

Комисија састављена од представника организатора била је пријатно изненађена и бројем и квалитетом пристиглих радова, подељених у две узрастне групе, од првог до четвртог и од петог до осмог разреда. Из сваке од њих, међу више од три стотине радова у области српског језика, ликовне културе и технике и технологије, изабрана су по три најбоља, чији су аутори награђени вредним наградама.

За освојено треће место добијала се књига, друга награда је била бесплатан обилазак Музеја ваздухопловства уз возњу на симулатору летења, док су аутори најбољих радова награђени бесплатним седмодневним боравком с једним пратиоцем у објектима Министарства одбране и Војске Србије намењеним за одмор и рекреацију. Исту награду добијао је учитељ, односно наставник најуспешнијих учесника.

Тако су у категорији од првог до четвртог разреда из српског језика најбоље оцењени Јован Бранковић, првак из ОШ „Жарко Зрењанин” из Великог Лаола (треће место), Срна Симић, ученица 2. разреда ОШ „Аца Алексић” из Александровца (друга награда) и Луна Марковић, 4. разред ОШ „Црњански” из Јагодине, која је, као и њена учитељица Јелена Гајић, награђена првом наградом. Међу ученицима који су послали радове из ликовне културе најуспешнији су били Дуња Владимировић, 4. разред ОШ „Ђеле кула” из Ниша (3. место), Алексеј Радовановић, 4. разред ОШ „Црњански” из Јагодине (2. место) и Сара Вучковић из 4. разреда ОШ „Ђеле кула” из Ниша, која је за себе и своју учитељицу Виолету Милићевић освојила прву награду. У категорији технике и технологије 3. место освојио је рад Косте Лазаревића, 4. разред ОШ „Свети Сава” из Ниша, 2. место припало је Вељку Живковићу из 4. разреда ОШ „Свети Сава” из Ниша, а победнички рад израдио је Алексеј Кузма, 4. разред ОШ „Славко Родић” из Бачког Јарка, уз сјајно менторство учитељице Љиљане Карановић. За узраст од петог до осмог разреда у категорији српски језик 3. место припало је Нађи Станојевић, 8. разред ОШ „Вук Караџић” из Неготина, 2. место Миодрагу Тадићу, 6. разред ОШ „Мића Станојловић” из Коцељеве, док је најбољи био Урош Драшковић из 8. разреда ОШ „Момчило Поповић Озрен” из Параћина, који је с наставницом Драганом Спасић освојио прву награду. Најуспешнији у области ликовне културе били су Анђелија Драгојловић, 5. разред ОШ „Вук Караџић” из Прибоја (3. место), Невена Маричић, 8. разред ОШ „Карађорђе” из Велике Планае (друга награда) и Анђела Црнић, 8. разред ОШ „Раде Кончар” из Београда, која је с наставницом Бојаном Ражнатовић награђена првом наградом. Из технике и технологије 3. место освојио је Матија Горановић, 6. разред ОШ „Вожд Карађорђе” из Лесковца, други је био Стефан Павлески, 7. разред ОШ „Бранко Ћопић” из Београда, док је победнички рад, уз подршку наставнице Слађане Димитријевић, израдио Петар Здравковић из 6. разреда лесковачке ОШ „Вожд Карађорђе”.

За исказану креативност и тимски дух подручном одељењу 4. разреда у Дивошу ОШ „Свети Сава” из Сремске Митровице додељена је Посебна награда – организован обилазак војних музеја, док је за учешће на конкурс, испољен труд и исказану креативност Петри Меловић, ученици 1. разреда ОШ „Сава Јовановић Сирогојно” из Рожанства и Лани Петровић, ученици 8. разреда ОШ „Сава Керковић” из Љига додељена посебна захвалница.